

Jesus opvækker en ung mand fra de døde. Der findes knap et større under. Hvis vi på nogen måde turde tænke den tanke i livet, at det skulle være muligt at genoplive når et ungt menneske er død en tragisk tidlig død og familien sidder der ved hans eller hendes døde krop. Tanken om at Jesus kom til stede og vækkede den døde op.

Det ville være en fuldstændig lykkelig og fantastisk begivenhed og vi ville komme til at tro stærkt på Gud.

Hør hvad digteren Naja Marie Aidt skriver ved sin døde søns seng: Jeg kyssede din hånd, og din hånd var så kold, at kulden krøb op i mit ansigt, mit hoved, mit kranie. Der findes ikke noget koldere i verden. Ikke is, sne. Ingen frygt, ingen angst, ingen hjertesorg så kold som din hånd; din hånd, som jeg kyssede med min varme, levende mund. Jeg sagde: Lille ven. Du var femogtyve år gammel. Det var i marts 2015. Det var, det var din unge krop i kisten. Jorden sort og våd.

Og et andet sted i bogen, skriver hun med store fede bogstaver: Jeg tør ikke tænke på dig da du var levende for det er som knive i kødet.

Ulykken og sorgen er så stærk i bogen om sønnens død. Et år efter mod slutningen af bogen, skriver hun: Den første rigtige forårsdag. Jeg genkendte det skarpe lys

som noget brutalt, rå og ubarmhjertigt. Da vi, i dagene efter din død, slæbte os rundt i gaderne med oldingens langsomme, svage skridt og forbandede foråret, hadede vi det, hadede det med hver fiber i vores krop, kvalmende og ulideligt at se alle de unge glade mennesker. Vi bed os i læberne til det blødte. Vores kæber var hårde som sten af raseri og rædsel. Jeg tænker på dig med stor kærlighed. Snart begynder jeg at skrive en bog.

Naja Marie Aidt er nået et år frem, da hun begynder at skrive om sorgen, men hendes og familiens følelser er stadig fuld af vrede, sorg og had til livet. Blandet op med den store knuste kærlighed. Najas vej i bogen er at de som elskede sønnen deler sorgen og kærligheden, de støtter hinandens vej gennem verden som slæbende oldinge. Hun ved, hun skal skrive igen. Ikke som trøst men som en vej hun må gå med smerten videre.

Med Naja Marie Aidt i tankerne og hendes fortvivlede sorg, ved vi godt at Jesus opvækkelse af enkens søn ikke er noget, der sker her i verden i levende live. Så vi kan ikke så godt høre fortællingen som et tegn på, hvor stor almagt, Gud viser i verden. Altså det er ikke en fortælling om at Gud har magt til at genoplive os midt i divet.

Naja Marie Aidt blander ikke Gud ind i døden og sorgen. Måske er Gud ikke til for hende. Men det er ligeså muligt at Gud ikke er med i hendes sorg, fordi han ikke har noget med sønnens død at gøre. I sin bog må hun og familien så at sige vandre gennem sorgens og dødens mørke med knive i hjertet og med det lille håb om at sorgen bliver lidt mindre tyngende og livet og glæden en dag kan vise sig igen på trods af at døden vil være dem en følgesvend. Hendes sorg kan ikke dulmes af et håb på den anden side døden, så langt rækker horisonten sjældent i en sådan sørgetid.

Sådan er det at være menneske i vores tid. Livet og døden er naturens vilkår. Lige så stor herlighed livet kan rumme, lige så stor grusomhed rummer tilintetgørelsen i al sin meningsløshed. Vi kan lige så godt være realister.

Kan vi på trods af det her vilkår være kristne? Kan den underfulde fortælling om Jesus der opvækker enkens søn fra Nain være til trøst og håb om opstandelse fra de døde? Kan vi bede til Gud i vores sorg, fortvivlelse om tro og håb og fremtid? Kunne Naja have gjort det hvis hun havde haft plads i fortvivlelsen?

JA. Det kan vi. Gud er lyslevende i verden. Det forkynder kristendommen. Gud er det ikke ved at skifte

om på naturlove og biologi, når unge mennesker bliver syge eller kaster sig ud af vinduet i en psykose. Men Gud er her i sit ord. Gud taler til os og gennem Guds Ånd er det levende tale.

I fortællingen om enkens søn fra Nain, er der særlig et ord, det er værd at tage udgangspunkt i. Det er når der midt i fortællingen står: han ynkedes over hende. Jesus Kristus ynkes, føler medlidenhed, er ked af enkens situation. Gud på jorden som menneske får medlidenhed og bliver ked af det, når han ser enkens sorg og hendes vilkår. Så hvis Naja så vredt efter Gud i fortvivlelsen, så ville hun kunne høre ham sige: Jeg er så ked af din søn er død. Jeg vil opvække ham. Når jeg er blandt mennesker vil jeg gribe ind og tørre hver tåre af øjnene. Jeg vil hele det brudte, oplive de døde, give kærlighed til de som er uden kærlighed.

Men Gud er kun hos os i sine ord, så det sker ikke hos os nu, mens vi lever. Derfor kan vi kun trøstes af to ting. Den ene ting er løftet om at efter døden, er vi hos Gud. Den anden trøst er, at Gud ikke er lige glad med vore store sorger. Han græder med os, han lider med os. Men han blander sig ikke i vores biologiske orden og i vore skæbner.

Er det en ringe trøst og et ringe håb? Det er det, når man har mistet en elsket ung dreng. Men det er det ikke til hele menneskelivet med dets skiftende sorger og glæder.

Hvem er Gud, hvor er han? Gud er hos os med sit ord og med sin kærlighed. Det er ikke Guds mening eller ønske, at drengen skulle hoppe ud af vinduet eller at han skulle have sygdomme. Men det er en del af det at være menneske, at vi kan blive syge og psykotiske. Gud ønsker at dulme vore sorger, vise os ud i livet igen. Og lige som vores liv i fortvivlelsen har brug for lys i mørket for at vi kan komme ud af fortvivlelsen og leve, så har vi også fra Gud et løfte om at når vi dør skal vi være hos ham. Der skal mørket ikke være mørke men mørket være som lyset.

Hør hvordan Paulus skriver om hvor godt det er at bo i en sådan tro på Jesus: Må Gud i sin herligheds rigdom med kraft give jer at styrkes ved det indre menneske ved hans ånd, at Kristus ved troen må bo i jeres hjerter og I være rodfæstede og grundfæstede i kærlighed. Det er den tro på Guds kærlighed som skal give os kræfter i fortvivlelsen. Så, og Paulus fortsætter: i sammen med alle de hellige får styrke til at fatte hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I fyldes, til

hele Guds fylden nås. For så kan han gøre det i os: med sin kraft der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår.

Det opfatter jeg sådan, at Guds ord og kærlighed giver os styrke og tro til at leve på trods af ubærlige tab.

Jeg har læst en gammel prædiken over dagens tekst. Prædikenen er skrevet af Biskop Münster som var en berømt biskop og prædikant midt i 1800 tallet i København. Det er en meget stærk prædiken.

Han starter med som jeg og Naja Marie Aidt at erkende at døden er et faktum, vi ikke kan slippe. Dengang gav man den forklaring på døden at vi har fået det livsvilkår da vi blev smidt ud af paradiset fordi Adam og Eva syndede. Men; O livets Fader, beder Münster: i de dødeliges lande har du plantet det evige livs træ og vejen dertil har du åbnet for alle. Syndens pris er døden, men Guds nådegave er det evige liv gennem Kristus Jesus. Så troen på Jesus Kristus kan altså ifølge Münster give evigt liv.

Münster bevæger sig ind i dødens hus med sine tilhørere. Her dør ung som gammel til stor sorg. Og i 1800 tallet var døden jo noget som i langt højere grad gav mennesker skæbne ved tidlig død. Og ofte kunne det som med enkens søn i Nain gøre de efterladte

fattige. I det hele taget har 1800 tallet et tæt forhold til døden. For Münster skriver om hvordan man jo ligefrem kan have så megen modgang og lidelse så man har lyst til selv at lægge sig til at dø. For at blive udfriet til søvn og fred fra livets store krav.

Münster lader kirkegængerne dvæle derinde i dødens hus. Men det nytter ikke at ønske at ville blive derinde. For Jesus Kristus vil på et tidspunkt sige: "stå op" og så vågner man op igen til dom. Man kan mærke hos Münster at dommen handler om man har taget sit liv alvorligt som Gud barn, altså har man set sig som Guds barn og forsøgt at leve som Guds barn. Münster tænker ikke så meget på om man er begået synder, det har alle, men om man har ønsket at modtage Kristus og hans tilgivelse. Har man det i livet, så vil det sidste man oplever som genopvækket ikke være dødens hus men den salighed, Jesus opliver en til.

Det er ikke så langt fra en nutidig forståelse af hvordan tro kan trøste os og håbe om evigt liv kan give os fremtidshåb. Kun måske den grad af alvor som 1800 tallets kristne skulle kæmpe for at tro.

Vi har hverken helt den alvor eller den frygt for at uden tro, kan Gud ikke nå os i døden.

Det gode ved at læse den gamle Münster er at han minder os om at døden også er der for os som lever i en tidsalder hvor livet er lettere og længere for mange. Til gengæld har vores teologi og tro nok rykket sig på et punkt. Det at tro er noget Gud hele tiden ønsker at give os og at når og hvis det går op for os, så har vi troen som gave og så er vi allerede i håbet om evigt liv. Afgørelse og fromhed er ikke så afgørende. Men alene at gribes af Guds kærlighed og ord.

amen